

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 261.817 van 19 december 2024
in de zaak A. 239.909/XII-42.179**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Gino Houbrechts
 kantoor houdend te 3720 Kortesseem
 Hasseltsesteenweg 61 E
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de
 staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier
 kantoor houdend te 9041 Gent (Oostakker)
 Orchideestraat 61A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 28 augustus 2023, strekt tot de cassatie van arrest nr. 292.347 van 26 juli 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.611 van 6 oktober 2023.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 oktober 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gino Houbrechts, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Lucas Asselman, die *loco* advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1 Verzoeker, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, wordt op 2 februari 2022 door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

3.2. Op 5 april 2023 neemt de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. Verzoeker vordert op 17 april 2023 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.4. Met arrest nr. 292.347 van 26 juli 2023 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het beginsel van de procedurele gelijkheid en het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 ‘houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen’ (hierna: koninklijk besluit van 21 december 2006) en van artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet).

In een eerste middelonderdeel acht verzoeker de voormelde rechtsregels geschonden omdat het bestreden arrest volgens hem getuigt van excessief formalisme, waardoor zijn recht op toegang tot de rechter wordt ondermijnd. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij haar nota met opmerkingen op 5 mei 2023 per e-mail aan hem overmaakte, doch dat deze hem niet werd overgemaakt door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij stelt voorts vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn synthesesmemorie en de door hem ter zitting neergelegde bijkomende stukken weert omdat de wet niet zou voorzien in het neerleggen van een synthesesmemorie in de procedure tot schorsing en nietigverklaring. Verzoeker meent echter dat artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 het vrijwillig neerleggen van een synthesesmemorie of

bijkomende stukken niet verbiedt, zodat deze aldus in aanmerking zouden moeten worden genomen. Verzoeker wijst dienaangaande op het tweede lid van voormeld artikel 36, waarin wordt bepaald dat beide vorderingen worden behandeld volgens de procedure die geldt voor de behandeling van het beroep tot nietigverklaring, en stelt dat deze procedure wel in de mogelijkheid tot het neerleggen van een syntheseseminarie voorziet. Daarnaast stelt verzoeker vast dat artikel 36 van het koninklijk besluit evenmin uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet voor de verwerende partij om een nota met opmerkingen in te dienen terwijl deze nota nochtans wel werd aanvaard en in aanmerking genomen. Verzoeker wijst erop dat de procedure van artikel 39/78 e.v. van de vreemdelingenwet, waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij moet overmaken, evenmin werd toegepast. Ook het recht op procedurele gelijkheid en de wapengelijkheid worden volgens verzoeker geschonden door het weren van de syntheseseminarie. Aangezien de nota met opmerkingen van de tegenpartij wel aanvaard en in aanmerking genomen werden, heeft deze partij meer rechten gehad dan verzoeker.

In een tweede middelonderdeel wijst verzoeker erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor wat betreft de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM onterecht heeft verwezen naar een DID/NOTA, aangezien deze nota zich niet in het administratief dossier zou bevinden. Hij acht daarom het beginsel van hoor en wederhoor geschonden. Volgens verzoeker maakt geen van de documenten uit het administratief dossier dat hem per e-mail van 13 april 2023 werd overgemaakt “melding van de elementen waarvan de RVV in haar arrest stelt in de DID/NOTA te lezen en zich op baseert om haar beslissing te nemen”.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker zijn uiteenzetting van het enig middel en voegt hij toe, wat het eerste middelonderdeel betreft, dat artikel 35 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 voorziet dat de nota met opmerkingen ten laatste samen met de beschikking waarbij de rechtsdag wordt bepaald aan de verzoekende partij wordt overgemaakt, hetgeen te dezen niet is gebeurd. Het gegeven dat verzoeker desgevallend reeds kennis had

van het betreffende stuk, doet volgens hem geen afbreuk aan voormelde verplichting.

In zoverre dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de DID/NOTA zich niet in het administratief dossier bevond bij kennisname, antwoordt verzoeker, wat het tweede middelonderdeel betreft, dat hij geen negatief bewijs kan leveren.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

6. In zoverre verzoeker aanvoert dat de nota met opmerkingen van de verwerende partij hem niet door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd overgemaakt, heeft hij geen belang bij het middel nu blijkt en verzoeker zelf uitdrukkelijk stelt dat hij op 5 mei 2023 van de verwerende partij per e-mail deze nota met opmerkingen ontving en hij “[i]n antwoord op deze nota” op 13 mei 2023 een syntheseseminarie overmaakte aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en aan de verwerende partij. Uit de ter kennis gegeven beschikking en brief van 15 mei 2023 waarbij de zitting wordt vastgesteld op 14 juni 2023 blijkt overigens dat “[d]e nota met opmerkingen van de verwerende partij (...) hierbij (wordt) gevoegd”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk en ondubbelzinnig gesteld dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen. (zie EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askolov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië; EHRM 27 februari 2014, Zarmayev/België).

Het eerste middelonderdeel is in de aangegeven mate niet ontvankelijk.

7. Artikel 39/81 van de vreemdelingenwet regelt het verloop van de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het derde lid bepaalt dat de “griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij [zendt] en [...] deze tevens in kennis [stelt] van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.” Het vierde lid verduidelijkt vervolgens onder meer dat de “verzoekende partij [...], te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, [beschikt] over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesemorie wenst neer te leggen.” De volgende leden bevatten de regels voor het neerleggen van de synthesesemorie of het niet indienen ervan. De toepassing van al deze leden vereist evenwel volgens het derde lid dat de “in artikel 39/68 bedoelde bijzondere procedureregels” niet van toepassing zijn. Artikel 39/68 van de vreemdelingenwet stelt dat de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vastgesteld bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het desbetreffende koninklijk besluit kan “bijzondere procedureregels vaststellen voor de behandeling van de verzoekschriften die doelloos zijn, alsook voor de behandeling van de verzoekschriften die enkel korte debatten met zich meebrengen.”

Artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 bepaalt:

"De vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden samen behandeld indien blijkt dat de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist.

Beide vorderingen worden behandeld volgens de procedure die geldt voor de behandeling van het beroep tot nietigverklaring.

Indien na de debatten de voorzitter van oordeel is dat de zaak slechts korte debatten vereist, wordt in dit geval de zaak definitief beslecht."

Uit het voorgaande volgt dat, wanneer een vernietigingsberoep enkel korte debatten vereist en het verzoek tot schorsing en tot vernietiging dus

samen behandeld worden, de hiervoor geciteerde leden van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet die betrekking hebben op de mogelijkheid voor de verzoekende partij om een synthesememorie in te dienen, niet toepasselijk zijn.

Verzoekers standpunt dat hij ook in een procedure van korte debatten als voorzien in artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 een synthesememorie vermag in te dienen, faalt derhalve naar recht.

Evenmin is het neerleggen van bijkomende stukken ter terechtzitting voorzien, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze de door verzoeker neergelegde stukken kon weren. Overigens betwist verzoeker niet dat hij, zoals in het bestreden arrest wordt geoordeeld, “niet aantoont waarom hij deze stukken niet tijdig kon neerleggen.”

8. Verzoeker stelt nog dat artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 evenmin uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet om namens de verwerende partij een nota met opmerkingen in te dienen, doch dat dit wel gebeurd is. Verzoeker gaat hierbij voorbij aan de duidelijke bewoordingen van artikel 34 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 inzake de vordering tot schorsing, dat luidt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffie binnen acht dagen na kennisgeving van de vordering tot schorsing het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.
Een te laat ingediende nota met opmerkingen wordt uit de debatten geweerd."

De mogelijkheid om een nota met opmerkingen neer te leggen binnen de 8 dagen na kennisgeving van het ingediende beroep is dus wel degelijk voorzien in de regelgeving.

9. Verzoeker acht het “algemeen beginsel van het recht van verdediging” en “het beginsel van procedurele gelijkheid (wapengelijkheid)”

geschonden. Uit de uiteenzetting van verzoeker blijkt dat hij de nota met opmerkingen van de verwerende partij op 5 mei 2023 per e-mail heeft ontvangen. Verzoeker had dus kennis van deze nota met opmerkingen. Verzoeker voert niet aan dat hij ter terechtzitting van 14 juni 2023 niet mondeling heeft kunnen repliceren op deze nota met opmerkingen. Het argument dat de verwerende partij meer procedurele rechten heeft gehad dan verzoeker faalt naar recht. Verzoeker toont niet aan dat de aangevoerde beginselen geschonden zijn.

10. Het eerste middelonderdeel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Tweede middelonderdeel

11. Verzoeker betoogt in het tweede middelonderdeel dat het bestreden arrest bij de beoordeling omtrent de schending van artikel 8 van het EVRM door de initieel bestreden beslissing, verwijst naar een DID/NOTA, doch dat deze nota zich niet in het administratief dossier bevindt, zodat ook zijn recht van hoor en wederhoor en recht op een eerlijk proces geschonden is.

Daargelaten de vraag of het per e-mail van 13 april 2023 aan verzoeker meegedeelde administratief dossier het voormelde stuk al dan niet bevatte, blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk stelt kennis te hebben genomen van de nota met opmerkingen waar hij in antwoord op deze nota zijn synthesememorie heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De in het bestreden arrest geciteerde inhoud van de voormelde DID/NOTA is integraal opgenomen in de nota met opmerkingen, zodat verzoeker er kennis van had en er zich tegen heeft kunnen verdedigen. Verzoeker toont dan ook geen schending aan van het recht op een eerlijk proces.

De Raad van State stelt verder vast dat de DID/NOTA zich thans in het administratief dossier bevindt. Verzoeker voert niet aan dat deze DID/NOTA nog bijkomende gegevens bevat waarover hij geen standpunt heeft kunnen

innemen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Aldus toont verzoeker niet aan dat zijn recht van verdediging, waarvan het recht op tegenspraak of “recht van hoor en wederhoor” deel uitmaakt, geschonden is.

12. Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

13. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 154 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op negentien december tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams